

Arrest

nr. 231 126 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 december 2015, verklaart er zich op 4 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 7 augustus 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 8 augustus 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een soennitische pathaan van de stam Kokikhel (Afridi), afkomstig uit Jamrud, heden sinds de merger van 2018 Khyber tribal district in de provincie Khyber-Pakthunkwa (KP), voorheen Khyber Agency in de Federally Administered Tribal Areas (FATA).

U woonde heel uw leven in Jamrud, maar ging geregeld, oa. tijdens de schoolvakanties naar de Tirah vallei, waar uw roots liggen en jullie ook een huis hebben. In 2010 behaalde u een Diploma in Commerce, vanaf de zomer van 2011 werkte u gedurende een periode van ongeveer vier jaar als poliowerker, eerst in de regio Tirah, vanaf einde 2013 in Jamrud.

Omwille van de algemene onveilige situatie en in het bijzonder de problemen waarmee andere poliowerkers te maken kregen, besloot u uw land te verlaten. Zelf zou u begin 2012 ook een keer fysiek zijn aangevallen tijdens de uitoefening van uw werk.

Op 15 oktober 2015 verliet u Pakistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 1 december 2015 aankwam en op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele Pakistaanse identiteitskaart, een aanvraagformulier van uw identiteitskaart en kopie van een Pakistaanse smartcard, een kopie van uw 'domicile certificate', kopie van twee schooldiploma's, drie attesten mbt uw werk, kopie van elf foto's en dertien originele foto's, kopie van enkele krantenartikelen, twee enveloppen waarin enkele van uw documenten werden verstuurd en een badge van uw opvangcentrum in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Hoewel het CGVS op basis van de foto's die u neerlegde en de verklaringen die u aflegde kan aanvaarden dat u ooit, weliswaar zeer beperkt, actief was binnen de polio campagnes in Pakistan, dienen er volgende kanttekeningen te worden gemaakt bij het door u voorgehouden profiel van jarenlang poliowerker en de ter staving hiervan neergelegde documenten.

Zo wordt de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van jarenlang, voltijds poliowerker al ernstig ondermijnd door de **talrijke uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen die u aflegde over uw werkzaamheden** als poliowerker. Bovendien worden uw verklaringen daarover evenmin ondersteund door de documenten die u neerlegde, wel integendeel.

Om te beginnen had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog (enkel) laten optekenen dat u "voor een periode van ongeveer vier jaar had gewerkt als voltijds medewerker in Tirah in een ziekenhuis als het geveer van vaccins". U zou "geen andere beroepen hebben uitgevoerd" (zie DVZ Verklaring, pt.12). Tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS gaf u dan weer aan dat u eerst in uw regio Tirah werkte als poliowerker en vanaf einde 2013 in Jamrud (zie CGVS1, p.10). Tijdens uw tweede onderhoud had u het plots over het burgerziekenhuis van Jamrud, en dus niet Tirah (zie CGVS2, p.5). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, gaf u nu aan dat er helemaal geen ziekenhuis is in Tirah. Waarom u dat dan eerder wel zo had laten optekenen, is dan ook een raadsel. Uw uitleg, dat u ook eerder (bij de DVZ) had verklaard dat u naar het burgerziekenhuis (van Jamrud dan) ging om materiaal te halen (zie CGVS2, p.6), komt immers helemaal niet overeen met de weergave van uw verklaringen daar, met dewelke u zich overigens akkoord verklaarde. Dat u **overigens** aangaf dat u omwille van de onveiligheid voor poliomedewerkers in 2013 niet meer kon werken als poliowerker in de Tirah vallei en moest onderduiken in Jamrud, komt niet overeen met de aan uw dossier toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat er wel degelijk vanaf april 2014 gevaccineerd werd, onder versterkte beveiliging, in de Tirah vallei.

U was **ook** niet geheel éénduidig in uw verklaringen **voor wie u precies werkte**. Waar u het bij de DVZ dus nog had over het (onbestaande) ziekenhuis in Tirah, gaf u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS aan dat u voor het 'polio department' werkte, dat onder het 'health department' zou vallen (zie CGVS1, p.10). Tijdens uw tweede onderhoud had u het over de 'health organisation', in het

burgerziekenhuis van Jamrud. U zou nu gedurende vier jaar voor dit ziekenhuis gewerkt hebben, en overigens plots wel in Tirah gewoond hebben (zie CGVS2, p.5). Deze wijziging in uw verklaringen zou dan mogelijks te verklaren zijn door de documenten die u in de tussentijd had neergelegd en die uitgaan van het ziekenhuis in Jamrud. Wat er ook van zij, ook deze documenten kunnen allerm minst overtuigen, integendeel. Vooreerst hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat hier al niet het geval lijkt. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient hierbij opgemerkt dat (ver)vals(t)e documenten volgens informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier makkelijk verkregen kunnen worden en veelvuldig voorkomen in Pakistan. Voorts is geen enkel van de drie documenten gedateerd, staat er nergens een naam van de ondertekenaar bij en zijn ze alle drie opgesteld in het Engels, wat op zich al een gesolliciteerde indruk wekt. Daarnaast vermelden de drie attesten andere data mbt uw tewerkstelling dan dewelke u zelf opgaf. Waar u zelf aangaf dat u het werk deed van 25 juli 2011 tot 20 mei 2015 stellen de attesten dat u dit deed van 20 augustus 2011 tot 25 mei 2015. Een opmerkelijke omwisseling van data, dewelke eerder op foutief ingestudeerde kennis lijkt te wijzen. Wat het attest van de surgeon betreft, dient hier verder nog aan toegevoegd dat dit is opgesteld in zeer belabberd Engels (bvb. 'it is certificated'). Dat het uw naam verder ook verkeerd vermeldt als 'H.U.' en enerzijds in de tegenwoordige tijd vermeldt dat u er werkt, en anderzijds aangeeft dat u in het verleden een goede werknemer was ('duraning that period he was a best heard worker', sic), doet alle geloof in de authenticiteit ervan teniet. Het 'experience certificate' is eveneens opgesteld in belabberd Engels, en vermeldt opmerkelijk genoeg verkeerdelijk (uiterlijk in 2016 al) dat Khyber Agency in de provincie KP zou liggen, wat ook de waarde van dit document finaal teniet doet. **Hoe dan ook**, nadien gevraagd naar deze 'health organisation' waar u van sprak, gaf u wel aan dat dit onder een departement 'health' van de overheid zou vallen (zie CGVS2, p.5), wat dan weer overkomt als een (late) poging uw inconsistentie recht te trekken. Immers, tijdens uw derde onderhoud liet u plots optekenen dat het eigenlijk geaffilieerd was aan de World Health Organisation (WHO). Gewezen op het feit dat u die naam nu pas voor het eerst liet vallen, kwam u in eerste instantie niet verder dan de stelling dat u het wellicht wel eerder zo had verteld (zie CGVS3, pp.4-5), wat evenwel niet klopt. U trachtte zich nog te redden door te stellen dat het u wellicht niet eerder werd gevraagd, wat evenmin strookt met de werkelijkheid. Het CGVS wees u hier dan ook op, nu gaf u aan dat het 'health department' en de 'health organisation' voor u hetzelfde zijn, en ze beide verbonden zijn aan de WHO (zie CGVS3, p.5). Vaststelling blijft echter dat u dat dan opmerkelijk genoeg nooit eerder zo had aangegeven, ondanks de herhaaldelijke vragen. **Wat er ook van zij**, het CGVS heeft met uw toestemming **navraag gedaan bij de WHO in Pakistan, dewelke echter nergens ook maar iets van u terug kon vinden** (zie COI Case PAK 2019-009).

Verder bleek u ook **inconsistent** in uw verklaringen over de **teams** waarin u zou gewerkt hebben. Zo gaf u in eerste instantie aan dat u in de periode in Tirah meestal alleen werkte, soms zou er wel iemand met u meegestuurd zijn om te kijken of u goed werkte, maar meestal werkte u er alleen. Nadien, in de periode in Jamrud, zou u wel met één andere persoon hebben samengewerkt, jullie team bestond er slechts uit 2 personen (zie CGVS1, p.11). Nadien wijzigde u ook deze verklaringen, u zou nu in Tirah wel de hulp hebben ingeschakeld van een neef die met u meeging (zie CGVS2, pp.6-7). Ook over uw werk in de periode in Jamrud was u in deze evenmin consistent, u zou nu wel steeds vergezeld zijn van 'khasadars' tijdens de uitoefening van uw werk (zie CGVS2, pp.7-8). Ook op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ invulde, had u nog laten uitschijnen dat u tijdens de uitoefening van uw werk in Jamrud diende beschermd te worden door bewakers (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Erop gewezen dat polio teams in de regel, zeker in risicovolle gebieden worden beveiligd, kwam u niet verder dan de stelling dat er op dat moment geen veiligheidsmensen waren in uw regio en u alleen werkte (zie CGVS3, p.12), wat niet strookt met de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier. Daaruit blijkt onder meer dat er begin 2014 nog een protestactie van vaccinators in Jamrud werd opgezet, dewelke weigerden nog op vaccinatiecampagne te gaan in de tribale gebieden na de moord op een collega enkele weken tevoren en betere beveiliging (en verloning) vroegen. U repte zelf overigens met geen woord over deze actie. U vermeldde wel zelf de moord op deze man, maar plaatste deze verkeerdelijk ergens in maart of april 2014, dus maanden na uw beweerde switch van Tirah naar Jamrud. U twijfelde even of het 2013 of 2014 was, maar bevestigde nadien dat u dan al maanden in de 'tehsil' woonde (zie CGVS2, p.8). Ook over uw verblijf in dat administratieve kantoor van de assistant political agent (APA) was u trouwens niet geheel consistent. U gaf immers in eerste instantie aan dat S.I. toendertijd APA was (zie CGVS1, p.10), nadien zou het ene R. geweest zijn, dewelke pas bij uw vertrek vervangen werd door S.I. (zie CGVS2, p.8). Dat u zelfs niet consistent was in uw verklaringen over de persoon in wiens kantoren u zou zijn ondergedoken, doet al ernstig twijfelen aan deze verblijfplaats tout court. Wat er daar ook van zij, u bleek ook over die moord, en dat ondanks de media-aandacht en het feit dat het in uw eigenste regio gebeurde, niet bijzonder veel te weten. Zo bleek u de volledige naam van het slachtoffer niet te kennen, noch was u zeker tot welke stam hij behoorde.

Daarnaast gaf u ook, verkeerdelijk volgens toegevoegde informatie, in eerste instantie aan dat hij ter plaatse zou zijn overleden. U gaf vrijwel meteen daarna aan dat u eigenlijk niet zeker was (zie CGVS1, pp.14-15), wat dan op zijn minst uw opmerkelijk gebrek aan interesse bevestigt. **Overigens** blijkt uit toegevoegde informatie dat er in de regel ook een vrouwelijke poliowerker met polioteams wordt meegestuurd, een element dat u opmerkelijk genoeg compleet onvermeld liet.

U bleek zich **bovendien** opmerkelijk genoeg ook **nooit geïnformeerd te hebben** naar het lot van uw beweerde partner, met wie u nochtans twee jaar lang zou hebben samengewerkt. Het bleek u zelfs nauwelijks te interesseren, net als het lot van uw overige collega's overigens, met wie u naar eigen zeggen geen contact meer wilt (zie CGVS1, pp.19-20; zie CGVS3, p.5). Ook de huidige stand van zaken van de poliobestrijding in uw regio in het algemeen interesseerde u klaarblijkelijk nauwelijks. U gaf wel aan te weten dat de situatie er nog steeds slecht was (voor poliowerkers) en er veel incidenten plaatsvonden, maar kon geen enkel concreet incident in uw eigen regio aangeven. U trachtte de vraag te ontwijken door over andere regio's te beginnen, maar moest uiteindelijk toegeven geen enkel recent voorbeeld van een incident in uw regio te kunnen geven (zie CGVS3, p.6). Eenzelfde vaststelling kan gemaakt worden over uw kennis van de actuele stand van zaken wat betreft waargenomen poliocases. U verwees naar Momand Agency, maar bleek niet te weten hoe het zat met uw eigen agency. Niet verwonderlijk, gezien u diende toe te geven dat nieuws eigenlijk niet op te volgen (zie CGVS3, p.6), maar in het licht van uw jarenlange engagement op zijn minst opmerkelijk.

Daarnaast liepen ook uw verklaringen over **hoeveel u betaald werd** voor uw werk uiteen, en komen ze bovendien niet overeen met de aan het CGVS beschikbare informatie. Waar u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS nog aangaf dat u 20.000 Pakistaanse roepies per maand werd betaald (zie CGVS1, p.11), werden dit nadien plots 25.000 roepies (zie CGVS2, p.5; zie CGVS3, pp.10-11). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, trachtte u deze in eerste instantie te ontkennen. Nadien gaf u aan dat u de vraag wellicht verkeerd had begrepen en eerder doelde op wat u zelf verdiende. U zou nu ongeveer 19.000 tot 20.000 roepies hebben verdiend, het saldo bestond nu uit onkosten zoals de verloning van uw neef (zie CGVS, p.11), een uitleg die gezien bovenstaande uiteraard evenmin overtuigt. Gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat het gebruikelijke salaris 1 tot 2 dollar per dag is, of het minimumloon van 250 roepies, werd u erop gewezen dat de door u genoemde bedragen nog steeds aan de hoge kant waren (20.000 Pakistaanse roepies komt ongeveer overeen met 125 Amerikaanse dollar). U gaf aan dit te weten, men zou gewoonlijk tussen 250 en 500 roepies betalen voor tijdelijke poliowerkers, wat opnieuw hoger is dan de aan het CGVS bekende bedragen. U weet dit aan het feit dat u in een gevaarlijke regio werkzaam was, wat u volgens toegevoegde informatie effectief een risicopremie zou hebben kunnen opleveren. Dat u er evenwel aan toevoegde dat u zelf (ook meer verdiende omdat u zelf) voltijds werkte (zie CGVS3, p.11), ondergraaft echter verder uw geloofwaardigheid. Volgens toegevoegde informatie heeft de WHO wel degelijk een professionele staff, maar doet ze verder voor het toedienen voornamelijk beroep op vrijwilligers die op dagelijkse basis of voor de duur van bepaalde campagnes werken en die hierboven genoemde bedragen worden uitbetaald.

Dat u **overigens** aangaf **nooit weet te hebben gehad van enige problemen met de uitbetaling van de lonen van poliowerkers** (zie CGVS3, p.11), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel. Immers blijkt uit toegevoegde informatie dat het paramedisch personeel van het ziekenhuis van Jamrud in juni 2014 (dus de periode waarin u er werkzaam zou zijn geweest) nog een protestactie op poten had gezet, en daarbij behalve betere beveiliging onder meer eiste dat de lonen van de laatste zes maanden (eindelijk) zouden uitbetaald worden. Deze staking zou overigens twee maanden hebben aangehouden, bijzonder bevreemdend dat dit u ontgaan blijkt te zijn, zeker gezien u claimt er zelf gewerkt te hebben.

Verder dient er ook op gewezen dat, hoewel u over een zekere kennis over de materie bleek te beschikken, u deze ook via andere kanalen kan hebben opgedaan en **uw kennis ook opmerkelijke lacunes vertoonde**, dewelke het door u voorgehouden profiel van jarenlange poliowerker verder ondergraven. **Zo** bleek u om te beginnen ondanks uw jarenlange werk en uw relatief hoge opleidingsniveau opmerkelijk genoeg de **volledige naam van de ziekte poliomyelitis niet te kennen** (zie CGVS1, p.13). U wist **evenmin** wat de **productnaam** van het door jullie gebruikte vaccin was, noch welk bedrijf het produceert (zie CGVS1, p.12). U bleek opmerkelijk genoeg **ook** de volledige naam van uw eigen supervisor niet te kennen en was hierover bovendien niet éénduidig. Eerst gaf u aan dat het gewoon A. was (zonder familienaam), nadien dat het mogelijks A.Z. was, maar dat wist u eigenlijk niet zeker (zie CGVS1, p.10; zie CGVS2, p.4). Nog later was u die (mogelijke) familienaam opmerkelijk genoeg alweer vergeten (zie CGVS3, p.5). **Daarnaast** bleek u niet te weten hoeveel poliocases er in uw regio waren in de periode dat u er werkte. U had het in eerste instantie vaagweg over 'veel gevallen, er zijn daar veel gehandicapten'. Gevraagd hoeveel nieuwe cases er in uw regio waren in die vier jaar dat u er werkte, gaf u aan dat u zelf een drie- tot vijftal nieuwe cases had gerapporteerd (zie CGVS3, p.7), wat evenwel niet te controleren valt en eigenlijk als niet meer dan wat nattevingerwerk overkomt. U

bleek namelijk zelfs bij benadering geen idee te hebben van het totale aantal cases in uw regio, nochtans eenvoudig op te zoeken, en meer dan waarschijnlijk ook gecommuniceerd onder de poliowerkers ter plaatse. **Verder** wist u klaarblijkelijk ook niet dat de verschillende regio's in Pakistan worden onderverdeeld in categorieën van risico (zie CGVS3, p.7), wat eveneens weinig aannemelijk lijkt als u er daadwerkelijk jarenlang actief in zou geweest zijn. Temeer uw regio als een 'Tier 1' regio wordt gecategoriseerd, zoals blijkt uit toegevoegde informatie. U leek zich hier ook even te verspreken, u gaf aan dat u enkel op de hoogte was van Khyber Agency en Kurram Agency, omdat u (enkel) daar geweest zou zijn. Gevraagd of u dan ook in Kurram ging vaccineren, moest u dan weer toegeven dat eigenlijk niet te hebben gedaan (zie CGVS3, p.7). U wist **daarnaast** opmerkelijk genoeg evenmin wie dokter Amjad Taqweem was (zie CGVS2, p. 9). Nochtans zou deze prominente wetenschapper uit Peshawar volgens bijgevoegde informatie in deze betrokken periode, met name in december 2013, ontvoerd zijn en in uw regio teruggevonden.

Voorts was u allesbehalve overtuigend in uw uitleg hoe u mensen met bezwaren tegen het toedienen van het vaccin bij hun kinderen overtuigde. U had het enkel over uw 'sympathiek en goed hart', dat u 'veel sympathie hebt voor mensen', verwees naar de materiële zaken die u de mensen daarvoor in de plaats gaf en verder dat u mensen vertelde dat het belangrijk was om de kinderen te beschermen tegen handicaps (zie CGVS3, p.8). In het licht van de algemeen bekende en wijdverspreide bezwaren van mensen, zeker in de tribale gebieden, komt een dergelijke overreding allerm minst overtuigend over.

Verder was u evenmin éénduidig in uw verklaringen over **eventuele persoonlijke problemen** die u zou hebben ondervonden tijdens de uitoefening van uw werk. Op de vragenlijst van het CGVS, alsook tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS, had u immers nog uitdrukkelijk laten optekenen 'geen persoonlijke bedreigingen' te hebben gekregen en er 'nooit een persoonlijke aanval' op u gebeurde (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5; zie CGVS1, p.15). Tijdens uw derde onderhoud gaf u dan plots aan dat u ergens in het begin van 2012 één keer geslagen zou zijn in Tirah. U zou zelfs ernstig geslagen zijn en verwond geraakt zijn aan uw borst, uw rug en uw mond. Gevraagd waarom u dat incident nooit eerder had vermeld, gaf u opmerkelijk genoeg aan dat het voor u niet noodzakelijk was, dat u niet wist waarom het u nu voor de geest kwam. U voegde er nog aan toe dat u er nu (pas) naar gevraagd werd, wat evenwel niet overeenkomt met de weergave van uw eerdere interviews, alwaar u het zij het uitdrukkelijk zelf aangaf, zij het ontkende wanneer u er uitdrukkelijk naar gevraagd werd. U werd hier ook op gewezen, maar gaf verkeerdelijk aan dat u eerder enkel naar schietincidenten was gevraagd. **Hoe dan ook**, dat u het incident ook niet aan uw werkgever zou hebben vermeld, doet de geloofwaardigheid ervan nog verder teniet. Bovendien gaf u ook aan dat het incident werd opgelost, dat de khasadars de man hadden opgeroepen, hij zich had verontschuldigd, u uw aanvaller daarop had vergeven en het incident daarmee was afgesloten (zie CGVS3, pp.8-10). Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw relaas finaal teniet. **Wat er ook van uw zij**, zelfs indien nog geloof zou kunnen gehecht worden aan uw beweerde jarenlange activiteiten als poliowerker –quod non-, dient opgemerkt dat **u zich makkelijk aan de onveilige situatie voor deze beroepsgroep had kunnen onttrekken**. U liet immers duidelijk verstaan dat u dat werk vooral voor het geld deed, blijkt bijzonder weinig geïnteresseerd in of gepassioneerd door de materie en beschikt over een diploma hoger onderwijs. Hierop gewezen, wees u op uw bescheiden schoolresultaten en de relatief goede verloning voor dit werk (zie CGVS3, p.13), wat evenwel geen verschoning is.

Volledigheidshalve dient ook opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw reisweg niet konden overtuigen. **Zo** wist u geen enkele plaats in Pakistan te benoemen, op Quetta na, waar u op uw reis zou zijn gepasseerd. Evenmin bleek u te weten waar u de grens met Iran zou hebben overgestoken (zie CGVS1, pp.8-9). **Ook** van uw doortocht door Iran, dewelke nochtans vijftien dagen zou hebben geduurd, kon u zich geen enkele plaats behalve Teheran herinneren. Opmerkelijk eveneens, zeker voor een Pakistaan die voor het eerst en dagenlang in 'pick-up vans' door Iran zou gereden hebben, dat het u klaarblijkelijk compleet ontgaan was dat men in Iran aan de rechterkant van de weg rijdt (zie CGVS, p.16). **Daarnaast** kunnen door bovenstaande bemerkingen aangaande uw beperkte kennis van bepaalde gebeurtenissen ook al ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde vertrekdatum. Dat u **ten slotte** verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

De overige documenten die u neerlegde vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart, het aanvraagformulier daarvoor, uw 'domicile certificate' en de smart card zijn slechts een bewijs van uw nationaliteit, identiteit en regio van herkomst, dewelke niet in twijfel worden getrokken. De schoolattesten zijn ook slechts een begin van bewijs van uw opleidingsniveau, hetwelk

evenmin ter discussie staat. De artikelen die u neerlegde handelen niet over uzelf, maar over andere zaken met poliowerkers. Dient hieraan toegevoegd dat ook deze het gesolliciteerde karakter van uw verzoek bevestigen. Waar u eerst nog liet verstaan dat u deze bij uw vriend S. had achtergelaten (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u nadien aan dat hij ze voor u zou hebben opgevraagd, maar wist niet waar hij ze had gehaald (zie CGVS1, p.20; zie CGVS2, p.9). Hierop gewezen, kwam u niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS2, p.9). De foto's kunnen evengoed makkelijk in scène gezet zijn, of kunnen in het beste geval slechts aanvaard worden als begin van bewijs van een deelname aan een vaccinatie. Ze bewijzen echter geenszins dat u jarenlang actief was als vaccinator. De enveloppen en de badge van uw centrum in België kunnen zonder meer aanvaard worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisereerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Verder blijkt dat dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er in 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Voorts dient vastgesteld te worden dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army en de Baloch Liberation Front strijden voor meer politieke autonomie. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'lowlevel insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld voornamelijk geconcentreerd is in de stad Quetta en in mindere mate voorkomt in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. In de provincie vonden voorts nog steeds aanslagen plaats waarbij christenen en de sjiitische Hazara-minderheid gevisieerd werden. Niettegenstaande het aantal veiligheidsincidenten in 2017-2018 licht gestegen is, bleef het aantal civiele slachtoffers in de provincie beperkt. Uitzondering hierop betroffen de aanslagen die gepleegd werden in de aanloop van de verkiezingen op 25 juli 2018. De aanslag op 13 juli 2018, dewelke gericht was op een politieke bijeenkomst van de Balochistan Awami Party, was de dodelijkste aanslag in jaren in Pakistan.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. Zowel gedurende het gehele jaar 2017, als in de eerste helft van 2018 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio kan dan ook bestempeld worden als de meest stabiele in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans- Indiase grens intensifieerde echter wel. Er vonden in de loop van 2017 en in de eerste helft van 2018 meerdere schendingen van het staakt-het-vuren plaats. Hierbij vielen ook burgerslachtoffers te betreuren. Niettegenstaande Pakistan en India eind mei 2018 een staakt-het-vuren afkondigden vonden er nog steeds grensoverschrijdende aanvallen plaats. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) blijkt dat u een gezonde jonge man bent, met een relatief hoog opleidingsniveau en die behalve Pashtou ook Urdu en wat Engels kan. Bovendien heeft het CGVS gezien bovenstaande vaststellingen mbt de ongeloofwaardigheid van uw jarenlange werk als poliowerker het gerede vermoeden dat u bepaalde werkervaring gedurende die jaren verzwijgt. Verder bleek u over voldoende financiële middelen te beschikken om uw reis te bekostigen en had u twee broers die werkzaam waren in het buitenland. Dat er intussen één van hen overleden is en de andere teruggekeerd is naar Pakistan maar zich van de familie weinig aantrekt is een blote bewering die u niet staft. Voorts dient eveneens opgemerkt dat het CGVS eveneens het gerede vermoeden heeft dat u een sterkere band heeft met de stad Peshawar dan u laat uitschijnen. Zo leek u zich te verspreken, wanneer u aangaf dat "jullie verhuisd waren naar Peshawar", wat u meteen corrigeerde naar Khyber Agency. Dat jullie in de lokale taal 'Peshawar' gebruiken om de regio Tirah of Khyber Agency aan te duiden komt op zich al weinig aannemelijk over (zie CGVS2, p.7). Waarom u dan zelf steeds eerder wel van Tirah of Khyber Agency sprak, is bovendien een raadsel. Daarnaast werd u er tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS op gewezen dat u heel wat Facebook vrienden bleek te hebben aan de universiteit van Peshawar. Uw uitleg, dat het niet allemaal uw vrienden zijn en u iedereen toevoegt die in uw contacten komt, overtuigt uiteraard niet. Niet alleen is het opmerkelijk dat u nadien uw pagina met vrienden afschermd, u blijkt ook geregeld reacties te krijgen van Facebookvrienden uit Peshawar op uw posts.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van “de samenwerkingsplicht”, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zeven internetartikelen (stukken 2-8) en drie rapporten (stukken 9-11).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 28 november 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “*Pakistan. Corruptie en documentfraude*” van 23 september 2019 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Pakistan – Security Situation*” van oktober 2019 (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij als poliowerker werd bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat, hoewel wordt aangenomen dat hij beperkt actief was als poliowerker, (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur en de plaatsen van zijn tewerkstelling als poliowerker; (ii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie zijn werkgever was als poliowerker, hetgeen des te meer klemt daar aan de voorgelegde attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen bewijswaarde kan worden toegekend, alsmede daar navraag bij de Wereldgezondheidsorganisatie in Pakistan niets opleverde (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier); (iii) hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de teams waarin hij als poliowerker zou hebben gewerkt, temeer daar zijn verklaringen niet te rijmen zijn met de beschikbare informatie over de werkwijze van poliowerkers in verzoekers regio van herkomst (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier); (iv) hij getuigt van een gebrek aan interesse voor het lot van zijn voormalige collega's en de poliowerking sedert zijn vertrek; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn salaris als poliowerker, die bovendien niet overeenstemmen met de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), hetgeen des te meer klemt daar hij geen melding maakt van de protestacties van de poliowerkers (onder meer) omdat hun loon niet tijdig werd uitbetaald; (vi) zijn kennis over polio en zijn werk als poliowerker op verschillende vlakken lacuneus is; (vii) hij geen doorleefde verklaringen aflegt over de wijze waarop hij de lokale

bevolking trachtte te overtuigen van het belang van vaccinatie tegen polio in het geval er hiertegen weerstand zou zijn; (viii) hij uiteenlopende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de persoonlijke problemen die hij beweert te hebben ondervonden naar aanleiding van zijn werkzaamheden als poliowerker, terwijl hij zich hoe dan ook aan deze problemen had kunnen onttrekken door te stoppen met zijn werkzaamheden als poliowerker; (ix) geen geloof kan worden gehecht aan zijn vertrekdatum uit Pakistan en zijn reisweg naar België; (x) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de veilige Europese landen waar hij op zijn reis naar België zou zijn gepasseerd; en (xi) de (overige) door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Hoewel het CGVS op basis van de foto's die u neerlegde en de verklaringen die u aflegde kan aanvaarden dat u ooit, weliswaar zeer beperkt, actief was binnen de polio campagnes in Pakistan, dienen er volgende kanttekeningen te worden gemaakt bij het door u voorgehouden profiel van jarenlang poliowerker en de ter staving hiervan neergelegde documenten.”*, is de Raad van oordeel dat uit de overige motieven in de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers voorgehouden werkzaamheden als poliowerker in Pakistan geen enkel geloof kan worden gehecht en dus bijgevolg ook niet dat verzoeker *“ooit, weliswaar zeer beperkt, actief was binnen de polio campagnes in Pakistan”*. De vier foto's waarop verzoeker te zien is terwijl hij een poliovacinatie aan het toedienen zou zijn (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) betreffen slechts kopieën van privéfoto's, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst daar kopieën gemakkelijk manipuleerbaar zijn door middel van allerhande knip- en plakwerk en tevens daar (privé)foto's gemakkelijk geënceneerd kunnen worden naar plaats, tijd en omstandigheden van wat wordt afgebeeld. Dit klemmt des te meer dat twee foto's aan dezelfde muur werden genomen en twee andere foto's aan dezelfde boom, verzoeker in elke foto dezelfde kleding draagt en ook sommige afgebeelde kinderen in twee foto's voorkomen, hetgeen doet vermoeden dat alle foto's op dezelfde dag en op dezelfde locatie werden gemaakt. De informatie die verzoeker kon verschaffen betreffende het werk als poliowerker kan ook door zelfstudie of door overdracht door derden gekend zijn. Dat verzoeker vier kopieën van privéfoto's voorlegt en dat hij over het werk als poliowerker enige correcte informatie kon verschaffen, volstaat op zich echter geenszins teneinde op de hierna volgende tegenstrijdige, onaannemelijke, vage, gebrekkige en met de beschikbare informatie onverzoenbare verklaringen een ander licht te werpen en zijn voorgehouden werkzaamheden als poliowerker, weze het voor een beperkte duur of op een beperkte schaal, alsnog *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.3. Wat betreft de overige, hiervoor in de bestreden beslissing vermelde motieven stelt de Raad vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op deze motieven een ander licht te werpen. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze deze motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur en de plaatsen van zijn tewerkstelling als poliowerker: **“Om te beginnen** had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog (enkel) laten optekenen dat u *“voor een periode van ongeveer vier jaar had gewerkt als voltijds medewerker in Tirah in een ziekenhuis als het gever van vaccins”*. U zou *“geen andere beroepen hebben uitgevoerd”* (zie DVZ Verklaring, pt.12). Tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS gaf u dan weer aan dat u eerst in uw regio Tirah werkte als poliowerker en vanaf einde 2013 in Jamrud (zie CGVS1, p.10). Tijdens uw tweede onderhoud had u het plots over het burgerziekenhuis van Jamrud, en dus niet Tirah (zie CGVS2, p.5). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, gaf u nu aan dat er helemaal geen ziekenhuis is in Tirah. Waarom u dat dan eerder wel zo had laten optekenen, is dan ook een raadsel. Uw uitleg, dat u ook eerder (bij de DVZ) had verklaard dat u naar het burgerziekenhuis (van Jamrud dan) ging om materiaal te halen (zie CGVS2, p.6), komt immers helemaal niet overeen met de weergave van uw verklaringen daar, met dewelke u zich overigens akkoord verklaarde. Dat u **overigens** aangaf dat u omwille van de onveiligheid voor poliomedewerkers in 2013 niet meer kon werken als poliowerker in de Tirah vallei en moest onderduiken in Jamrud, komt niet overeen met de aan uw dossier toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat er wel degelijk vanaf april 2014 gevaccineerd werd, onder versterkte beveiliging, in de Tirah vallei.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift erop wijst dat hij één keer werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en drie keer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat er tussen het tweede en het derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een periode van ongeveer drie jaar verliep, dat hij bijna vier jaar in België verblijft en verschillende keren van opvangcentrum moest veranderen en dat hij stress ondervindt omwille van de onzekerheid die zijn asielprocedure met zich meebrengt, hetgeen volgens hem een impact heeft op zijn geheugen en zijn herinneringen en waardoor hij zich bepaalde zaken niet of anders herinnert of bepaalde zaken op een andere manier uitlegt, dient vastgesteld dat hij niet verder komt dan het *post factum* opwerpen van loutere beweringen die hij middels geen enkel objectief stuk staakt. Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers geen enkele keer melding van geheugen- of andere mentale problemen, ook niet wanneer hij uitdrukkelijk werd geconfronteerd met incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoeker laat bovendien geheel na enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij door (de duur van) zijn verblijf in België, het wisselen van opvangcentrum en/of de duur en de onzekerheid van zijn asielprocedure geheugen- of andere mentale problemen zou ondervinden, die hem zouden verhinderen op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te kunnen ondergaan of gedetailleerde, coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen te kunnen afleggen. Het rapport van UNHCR dienaangaande waaruit verzoeker citeert (verzoekschrift, p. 11-12) bevat slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus op zich geenszins aantoonst dat er in hoofdte van verzoeker sprake zou zijn van de voormelde geheugen- of andere mentale problemen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat er *in casu* sprake is van specifieke mentale problemen die bij de beoordeling van de gegrondheid van onderhavig verzoek om internationale bescherming in rekening zouden dienen te worden gebracht en/of die op de motivering in de bestreden beslissing een ander licht zouden kunnen werpen.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het niet kan kloppen dat er initieel werd genoteerd dat hij in een ziekenhuis in Tirah zou hebben gewerkt *“om de simpele reden dat er in Tirah geen ziekenhuis is”* hetgeen hij heeft proberen uit te leggen tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud. Hij acht zijn verklaring dat hij zijn werkzaamheden in de Tirahvallei stopzette omwille van de onveilige situatie niet onverzoenbaar met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in de Tirahvallei nog steeds werd gevaccineerd.

Dat er in Tirah geen ziekenhuis zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij eerst werkzaam was in een ziekenhuis in Tirah. Hieruit blijkt juist het tegenstrijdig en dus ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen. Indien er volgens verzoekers verklaringen tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ziekenhuis is in Tirah, kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk melding maakte van zijn tewerkstelling in Tirah. Er dient op gewezen dat verzoeker zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken middels zijn handtekening bevestigde en dat hij bij aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel een opmerking maakte in verband met zijn geboortedatum maar voor het overige geen enkele aanpassing maakte aan zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag CGVS 16 juni 2016 (hierna: gehoor I), p. 2). Dat verzoeker beweert wegens de onveilige situatie in de Tirahvallei hier niet langer te kunnen werken en te hebben moeten onderduiken in Jamrud, terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat er vanaf april 2014 (weliswaar onder versterkte beveiliging) wel degelijk werd gevaccineerd in de Tirahvallei, is, mede gelet op de voorgaande vaststellingen in verband met zijn uiteenlopende verklaringen over de plaatsen van zijn beweerdte tewerkstelling als poliowerker, een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie zijn werkgever was als poliowerker, hetgeen des te meer klemmt daar aan de voorgelegde attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen bewijswaarde kan worden toegekend, alsmede daar navraag bij de Wereldgezondheidsorganisatie in Pakistan niets opleverde (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier):

*“U was **ook** niet geheel éénduidig in uw verklaringen voor wie u precies werkte. Waar u het bij de DVZ dus nog had over het (onbestaande) ziekenhuis in Tirah, gaf u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS aan dat u voor het ‘polio department’ werkte, dat onder het ‘health department’ zou vallen (zie CGVS1, p.10). Tijdens uw tweede onderhoud had u het over de ‘health organisation’, in het burgerziekenhuis van Jamrud. U zou nu gedurende vier jaar voor dit ziekenhuis gewerkt hebben, en overigens plots wel in Tirah gewoond hebben (zie CGVS2, p.5). Deze wijziging in uw verklaringen zou*

dan mogelijks te verklaren zijn door de documenten die u in de tussentijd had neergelegd en die uitgaan van het ziekenhuis in Jamrud. Wat er ook van zij, ook deze documenten kunnen allerm minst overtuigen, integendeel. Vooreerst hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat hier al niet het geval lijkt. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient hierbij opgemerkt dat (ver)vals(t)e documenten volgens informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier makkelijk verkregen kunnen worden en veelvuldig voorkomen in Pakistan. Voorts is geen enkel van de drie documenten gedateerd, staat er nergens een naam van de ondertekenaar bij en zijn ze alle drie opgesteld in het Engels, wat op zich al een gesolliciteerde indruk wekt. Daarnaast vermelden de drie attesten andere data mbt uw tewerkstelling dan dewelke u zelf opgaf. Waar u zelf aangaf dat u het werk deed van 25 juli 2011 tot 20 mei 2015 stellen de attesten dat u dit deed van 20 augustus 2011 tot 25 mei 2015. Een opmerkelijke omwisseling van data, dewelke eerder op foutief ingestudeerde kennis lijkt te wijzen. Wat het attest van de surgeon betreft, dient hier verder nog aan toegevoegd dat dit is opgesteld in zeer belabberd Engels (bvb. 'it is certificated'). Dat het uw naam verder ook verkeerd vermeldt als 'H.U.' en enerzijds in de tegenwoordige tijd vermeldt dat u er werkt, en anderzijds aangeeft dat u in het verleden een goede werknemer was ('during that period he was a best heard worker', sic), doet alle geloof in de authenticiteit ervan teniet. Het 'experience certificate' is eveneens opgesteld in belabberd Engels, en vermeldt opmerkelijk genoeg verkeerdelijk (uiterlijk in 2016 al) dat Khyber Agency in de provincie KP zou liggen, wat ook de waarde van dit document finaal teniet doet. **Hoe dan ook**, nadien gevraagd naar deze 'health organisation' waar u van sprak, gaf u wel aan dat dit onder een departement 'health' van de overheid zou vallen (zie CGVS2, p.5), wat dan weer overkomt als een (late) poging uw inconsistentie recht te trekken. Immers, tijdens uw derde onderhoud liet u plots optekenen dat het eigenlijk geaffilieerd was aan de World Health Organisation (WHO). Gewezen op het feit dat u die naam nu pas voor het eerst liet vallen, kwam u in eerste instantie niet verder dan de stelling dat u het wellicht wel eerder zo had verteld (zie CGVS3, pp.4-5), wat evenwel niet klopt. U trachtte zich nog te redden door te stellen dat het u wellicht niet eerder werd gevraagd, wat evenmin strookt met de werkelijkheid. Het CGVS wees u hier dan ook op, nu gaf u aan dat het 'health department' en de 'health organisation' voor u hetzelfde zijn, en ze beide verbonden zijn aan de WHO (zie CGVS3, p.5). Vaststelling blijft echter dat u dat dan opmerkelijk genoeg nooit eerder zo had aangegeven, ondanks de herhaaldelijke vragen. **Wat er ook van zij**, het CGVS heeft met uw toestemming **navraag gedaan bij de WHO in Pakistan, dewelke echter nergens ook maar iets van u terug kon vinden** (zie COI Case PAK 2019-009)."

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen over wie zijn werkgever als poliowerker precies was, in zijn verzoekschrift opnieuw wijzigt. Waar verzoeker eerst verklaarde te hebben gewerkt voor een (onbestaand) ziekenhuis in Tirah, stelt hij later dat hij werkte voor het "polio department" van het "health departement", om vervolgens te beweren dat hij voor de "health organisation" van het burgerziekenhuis van Jamrud werkte dat onder het departement "health" van de overheid zou vallen, waarna hij vervolgens verklaarde dat voor hem het "health departement" en de "health organisation" hetzelfde zijn en dat beide vallen onder de Wereldgezondheidsorganisatie. In zijn verzoekschrift gooit verzoeker al zijn voorgaande verklaringen op een hoopje en beweert hij werkzaam te zijn geweest "bij de overheid onder het ministerie van gezondheid" en dat hij "niet door de WHO zelf tewerkgesteld was, maar dat zijn werk er wel mee verbonden was". Dergelijk verweer is allerm minst ernstig en zaait enkel meer verwarring over wie verzoekers werkgever als beweerde poliowerker precies was. Verbonden zijn aan de Wereldgezondheidsorganisatie kan immers niet gelijkgesteld worden met verbonden zijn aan het Pakistaanse "ministerie van gezondheid". Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker van meet af aan duidelijke en coherente verklaringen zou afleggen over wie precies zijn werkgever was, *quod non*. Dat verzoeker op de vragen over zijn werkgever zou antwoorden "vanuit zijn eigen beleving", zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, vormt allerm minst een afdoende verschoning voor het tegenstrijdig, uiteenlopend en bijgevolg ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen. Ook wanneer verzoeker de vragen over zijn werkgever zou beantwoorden "vanuit zijn eigen beleving", kan redelijkerwijze worden verwacht dat zijn verklaringen coherent en geloofwaardig zouden zijn. Temeer daar de Wereldgezondheidsorganisatie en ministeries en departementen op zichzelf staande gegevens zijn, die niet kunnen worden beïnvloed door verzoekers beleving. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker op coherente, correcte en precieze wijze kan omschrijven wie zijn werkgever was, *quod non*. Verzoeker meent immers heden internationale bescherming te behoeven omwille van problemen naar aanleiding van zijn beweerde werkzaamheden als poliowerker, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over alle relevante omstandigheden van deze werkzaamheden, zoals onder meer voor wie hij deze werken precies uitvoerde. Dat navraag door de commissaris-generaal bij de Wereldgezondheidsorganisatie in Pakistan niets opleverde daar over verzoeker niets kon worden teruggevonden (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier),

vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Er dient immers op gewezen dat uit voormelde informatie blijkt dat de Wereldgezondheidsorganisatie in Pakistan over een databank beschikt van alle medewerkers, inclusief poliowerkers, die voor de organisatie in Pakistan hebben gewerkt.

In zoverre verzoeker zich beroept op zijn voorgehouden mentale gezondheidsproblemen, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat er *in casu* geen sprake is van specifieke mentale problemen die bij de beoordeling van de gegrondheid van onderhavig verzoek om internationale bescherming in rekening zouden dienen te worden gebracht en/of die op de motivering in de bestreden beslissing een ander licht zouden kunnen werpen (zie *supra*).

Voor het overige, zoals onder meer met betrekking tot de door hem voorgelegde attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), voert verzoeker inzake de overige hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Mede gelet op het voorgaande, blijft deze motivering dan ook onverminderd overleidend en wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de teams waarin hij als poliowerker zou hebben gewerkt, temeer daar zijn verklaringen niet te rijmen zijn met de beschikbare informatie over de werkwijze van poliowerkers in verzoekers regio van herkomst (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier): *"Verder bleek u ook inconsistent in uw verklaringen over de teams waarin u zou gewerkt hebben. Zo gaf u in eerste instantie aan dat u in de periode in Tirah meestal alleen werkte, soms zou er wel iemand met u meegestuurd zijn om te kijken of u goed werkte, maar meestal werkte u er alleen. Nadien, in de periode in Jamrud, zou u wel met één andere persoon hebben samengewerkt, jullie team bestond er slechts uit 2 personen (zie CGVS1, p.11). Nadien wijzigde u ook deze verklaringen, u zou nu in Tirah wel de hulp hebben ingeschakeld van een neef die met u meeging (zie CGVS2, pp.6-7). Ook over uw werk in de periode in Jamrud was u in deze evenmin consistent, u zou nu wel steeds vergezeld zijn van 'khasadars' tijdens de uitoefening van uw werk (zie CGVS2, pp.7-8). Ook op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ invulde, had u nog laten uitschijnen dat u tijdens de uitoefening van uw werk in Jamrud diende beschermd te worden door bewakers (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Erop gewezen dat polio teams in de regel, zeker in risicovolle gebieden worden beveiligd, kwam u niet verder dan de stelling dat er op dat moment geen veiligheidsmensen waren in uw regio en u alleen werkte (zie CGVS3, p.12), wat niet strookt met de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier. Daaruit blijkt onder meer dat er begin 2014 nog een protestactie van vaccinators in Jamrud werd opgezet, dewelke weigerden nog op vaccinatiecampagne te gaan in de tribale gebieden na de moord op een collega enkele weken tevoren en betere beveiliging (en verloning) vroegen. U repte zelf overigens met geen woord over deze actie. U vermeldde wel zelf de moord op deze man, maar plaatste deze verkeerdelijk ergens in maart of april 2014, dus maanden na uw beweerde switch van Tirah naar Jamrud. U twijfelde even of het 2013 of 2014 was, maar bevestigde nadien dat u dan al maanden in de 'tehsil' woonde (zie CGVS2, p.8). Ook over uw verblijf in dat administratieve kantoor van de assistant political agent (APA) was u trouwens niet geheel consistent. U gaf immers in eerste instantie aan dat S.I. toendertijd APA was (zie CGVS1, p.10), nadien zou het ene R. geweest zijn, dewelke pas bij uw vertrek vervangen werd door S.I. (zie CGVS2, p.8). Dat u zelfs niet consistent was in uw verklaringen over de persoon in wiens kantoren u zou zijn ondergedoken, doet al ernstig twijfelen aan deze verblijfplaats tout court. Wat er daar ook van zij, u bleek ook over die moord, en dat ondanks de media-aandacht en het feit dat het in uw eigenste regio gebeurde, niet bijzonder veel te weten. Zo bleek u de volledige naam van het slachtoffer niet te kennen, noch was u zeker tot welke stam hij behoorde. Daarnaast gaf u ook, verkeerdelijk volgens toegevoegde informatie, in eerste instantie aan dat hij ter plaatse zou zijn overleden. U gaf vrijwel meteen daarna aan dat u eigenlijk niet zeker was (zie CGVS1, pp.14-15), wat dan op zijn minst uw opmerkelijk gebrek aan interesse bevestigt. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat er in de regel ook een vrouwelijke poliowerker met polioteams wordt meegestuurd, een element dat u opmerkelijk genoeg compleet onvermeld liet."*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande stelt als volgt: *"Wat betreft het team waarin verzoeker werkte, legt verzoeker uit dat hij in principe alleen werkte, maar soms werd bijgestaan. Zelf schakelde hij de hulp van zijn neef in, maar soms werd hij ook vergezeld door andere bewakers."*, komt hij niet verder dan het *post factum*, na confrontatie met de bestreden beslissing, op een gekunstelde wijze trachten te verzoenen van zijn eerdere, tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de wijze waarop hij tewerk ging als poliowerker. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Uit het administratief dossier (interview Dienst Vreemdelingenzaken, notities van de drie persoonlijke onderhouden) blijkt (i)

dat verzoeker eerst aangaf dat hij in Tirah meestal alleen werkte, om pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud te verklaren dat hij werd bijgestaan door zijn neef, (ii) dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud stelde dat hij in Jamrud met één andere persoon samenwerkte, terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in Jamrud werd vergezeld van “khasadars”, en (iii) dat verzoekers bewering dat er geen veiligheidsmensen in zijn regio aanwezig waren ten tijde van zijn werkzaamheden als poliowerker niet te rijmen valt met de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) waaruit blijkt dat poliowerkers, zeker in onveilige gebieden, in beginsel steeds werden beveiligd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: *“Verwerende partij wijst er vervolgens op dat verzoeker bepaalde informatie niet heeft, zoals het juiste tijdstip van en details over de moord op een collega, het feit dat in het algemeen ook een vrouwelijke poliowerker wordt meegestuurd, het lot van collega-poliowerkers en de huidige stand van zaken van de poliobestrijding, problemen met de uitbetaling van andere poliowerkers, de volledige naam van de ziekte polio, de productnaam en productiebedrijf van het vaccin, de verschillende graden van risico die in Pakistan worden gehanteerd en informatie over een prominente wetenschapper die werd ontvoerd en teruggevonden in verzoekers regio. Dit is algemene informatie, die verzoeker even goed had kunnen instuderen. Deze kennis had verzoeker volgens verwerende partij moeten hebben indien hij jarenlang poliowerker was geweest, maar nergens uit blijkt waarop verwerende partij zich baseert. Is het werkelijk zo dat alle personen die gedurende enkele jaren poliowerker deze informatie hebben? Het gebrek aan kennis van deze algemene informatie weegt bovendien niet op tegen de informatie die verzoeker vanuit zijn eigen beleving en in eigen woorden heeft kunnen geven.”* (eigen onderlijning), komt hij niet verder dan het opwerpen van het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Er kan van verzoeker, die heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van problemen naar aanleiding van zijn beweerde werkzaamheden poliowerker, wel degelijk worden verwacht dat hij zich over de voormelde elementen terdege tracht te informeren. Deze elementen hebben immers een rechtstreekse impact op de wijze waarop verzoeker zijn eigen (veiligheids)situatie kan beoordelen en kan inschatten of en in welke mate hij al dan niet nood heeft aan (internationale) bescherming. Deze elementen afdoen als louter *“algemene informatie, die verzoeker even goed had kunnen instuderen”*, volstaat geenszins om de relevantie ervan voor de beoordeling van de gegrondheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming te weerleggen en/of te minimaliseren. Dat verzoeker bepaalde vragen zou hebben beantwoord *“vanuit zijn eigen beleving en in zijn eigen woorden”*, doet geen afbreuk aan zijn lacuneuze kennis en gebrekkige verklaringen betreffende de voornoemde elementen.

Voor het overige, zoals onder meer met betrekking tot protestacties van poliowerkers na de moord op een poliowerker en de “*assistant political agent*”, voert verzoeker inzake de overige hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Mede gelet op het voorgaande, blijft deze motivering dan ook onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker getuigt van een gebrek aan interesse voor het lot van zijn voormalige collega's en de poliowerking sedert zijn vertrek:

*“U bleek zich **bovendien** opmerkelijk genoeg ook **nooit geïnformeerd te hebben** naar het lot van uw beweerde partner, met wie u nochtans twee jaar lang zou hebben samengewerkt. Het bleek u zelfs nauwelijks te interesseren, net als het lot van uw overige collega's overigens, met wie u naar eigen zeggen geen contact meer wilt (zie CGVS1, pp.19-20; zie CGVS3, p.5). Ook de huidige stand van zaken van de poliobestrijding in uw regio in het algemeen interesseerde u klaarblijkelijk nauwelijks. U gaf wel aan te weten dat de situatie er nog steeds slecht was (voor poliowerkers) en er veel incidenten plaatsvonden, maar kon geen enkel concreet incident in uw eigen regio aangeven. U trachtte de vraag te ontwijken door over andere regio's te beginnen, maar moest uiteindelijk toegeven geen enkel recent voorbeeld van een incident in uw regio te kunnen geven (zie CGVS3, p.6). Eenzelfde vaststelling kan gemaakt worden over uw kennis van de actuele stand van zaken wat betreft waargenomen poliocases. U verwees naar Momand Agency, maar bleek niet te weten hoe het zat met uw eigen agency. Niet verwonderlijk, gezien u diende toe te geven dat nieuws eigenlijk niet op te volgen (zie CGVS3, p.6), maar in het licht van uw jarenlange engagement op zijn minst opmerkelijk.”*

Waar verzoeker dienaangaande stelt als volgt: *“Verwerende partij wijst er vervolgens op dat verzoeker bepaalde informatie niet heeft, zoals het juiste tijdstip van en details over de moord op een collega, het feit dat in het algemeen ook een vrouwelijke poliowerker wordt meegestuurd, het lot van collega-*

poliowerkers en de huidige stand van zaken van de poliobestrijding, problemen met de uitbetaling van andere poliowerkers, de volledige naam van de ziekte polio, de productnaam en productiebedrijf van het vaccin, de verschillende graden van risico die in Pakistan worden gehanteerd en informatie over een prominente wetenschapper die werd ontvoerd en teruggevonden in verzoekers regio. Dit is algemene informatie, die verzoeker even goed had kunnen instuderen. Deze kennis had verzoeker volgens verwerende partij moeten hebben indien hij jarenlang poliowerker was geweest, maar nergens uit blijkt waarop verwerende partij zich baseert. Is het werkelijk zo dat alle personen die gedurende enkele jaren poliowerker deze informatie hebben? Het gebrek aan kennis van deze algemene informatie weegt bovendien niet op tegen de informatie die verzoeker vanuit zijn eigen beleving en in eigen woorden heeft kunnen geven.” (eigen onderlijning), dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat er van verzoeker, die heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van problemen naar aanleiding van zijn beweerdde werkzaamheden poliowerker, wel degelijk kan worden verwacht dat hij zich over de voormelde elementen terdege tracht te informeren, daar deze elementen een rechtstreekse impact hebben op de wijze waarop verzoeker zijn eigen (veiligheids)situatie kan beoordelen en kan inschatten of en in welke mate hij al dan niet nood heeft aan (internationale) bescherming. Deze elementen afdoen als louter “algemene informatie, die verzoeker even goed had kunnen instuderen”, volstaat geenszins om de relevantie ervan voor de beoordeling van de gegrondheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming te weerleggen en/of te minimaliseren. Dat verzoeker bepaalde vragen zou hebben beantwoord “vanuit zijn eigen beleving en in zijn eigen woorden”, doet geen afbreuk aan zijn lacuneuze kennis en gebrekkige verklaringen betreffende de voornoemde elementen.

Voor het overige voert verzoeker inzake de overige hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Mede gelet op het voorgaande, blijft deze motivering dan ook onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn salaris als poliowerker, die bovendien niet overeenstemmen met de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), hetgeen des te meer klemmt daar hij geen melding maakt van de protestacties van de poliowerkers (onder meer) omdat hun loon niet tijdig werd uitbetaald:

“Daarnaast liepen ook uw verklaringen over hoeveel u betaald werd voor uw werk uiteen, en komen ze bovendien niet overeen met de aan het CGVS beschikbare informatie. Waar u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS nog aangaf dat u 20.000 Pakistaanse roepies per maand werd betaald (zie CGVS1, p.11), werden dit nadien plots 25.000 roepies (zie CGVS2, p.5; zie CGVS3, pp.10-11). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, trachtte u deze in eerste instantie te ontkennen. Nadien gaf u aan dat u de vraag wellicht verkeerd had begrepen en eerder doelde op wat u zelf verdiende. U zou nu ongeveer 19.000 tot 20.000 roepies hebben verdiend, het saldo bestond nu uit onkosten zoals de verloning van uw neef (zie CGVS, p.11), een uitleg die gezien bovenstaande uiteraard evenmin overtuigt. Gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat het gebruikelijke salaris 1 tot 2 dollar per dag is, of het minimumloon van 250 roepies, werd u erop gewezen dat de door u genoemde bedragen nog steeds aan de hoge kant waren (20.000 Pakistaanse roepies komt ongeveer overeen met 125 Amerikaanse dollar). U gaf aan dit te weten, men zou gewoonlijk tussen 250 en 500 roepies betalen voor tijdelijke poliowerkers, wat opnieuw hoger is dan de aan het CGVS bekende bedragen. U weet dit aan het feit dat u in een gevaarlijke regio werkzaam was, wat u volgens toegevoegde informatie effectief een risicopremie zou hebben kunnen opleveren. Dat u er evenwel aan toevoegde dat u zelf (ook meer verdiende omdat u zelf) voltijds werkte (zie CGVS3, p.11), ondergraaft echter verder uw geloofwaardigheid. Volgens toegevoegde informatie heeft de WHO wel degelijk een professionele staff, maar doet ze verder voor het toedienen voornamelijk beroep op vrijwilligers die op dagelijkse basis of voor de duur van bepaalde campagnes werken en die hierboven genoemde bedragen worden uitbetaald.

Dat u overigens aangaf nooit weet te hebben gehad van enige problemen met de uitbetaling van de lonen van poliowerkers (zie CGVS3, p.11), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel. Immers blijkt uit toegevoegde informatie dat het paramedisch personeel van het ziekenhuis van Jamrud in juni 2014 (dus de periode waarin u er werkzaam zou zijn geweest) nog een protestactie op poten had gezet, en daarbij behalve betere beveiliging onder meer eiste dat de lonen van de laatste zes maanden (eindelijk) zouden uitbetaald worden. Deze staking zou overigens twee maanden hebben aangehouden, bijzonder bevreemdend dat dit u ontgaan blijkt te zijn, zeker gezien u claimt er zelf gewerkt te hebben.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij de ene keer het nettobedrag (20.000 roepies) noemde dat hij kreeg uitbetaald en de andere het brutobedrag (25.000 roepies) waarvan onder andere het loon van zijn neef nog moest worden afgetrokken. Hiermee komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen dienaangaande, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Dit klemt des te meer daar het niet aannemelijk is dat zijn neef hem zou bijstaan voor een loon van minder dan 5.000 roepies, waar verzoeker een nettoloon van 20.000 roepies zou verdienen. Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat verzoekers verklaringen onverzoenbaar zijn met de beschikbare informatie in het administratief dossier betreffende de lonen van poliowerkers in Pakistan (zie map 'Landeninformatie'), waaruit blijkt dat het gebruikelijke salaris overeenkomt met het minimumloon van ongeveer 250 roepies per dag hetgeen maakt dat indien men iedere dag werkt gedurende een maand (31 x 250 roepies) men een maandloon van 7.750 roepies zou ontvangen. Als zodanig wordt dan ook eens te meer afbreuk gedaan aan verzoekers verklaringen over zijn verloning.

Waar verzoeker dienaangaande stelt als volgt: *"Verwerende partij wijst er vervolgens op dat verzoeker bepaalde informatie niet heeft, zoals het juiste tijdstip van en details over de moord op een collega, het feit dat in het algemeen ook een vrouwelijke poliowerker wordt meegestuurd, het lot van collega-poliowerkers en de huidige stand van zaken van de poliobestrijding, problemen met de uitbetaling van andere poliowerkers, de volledige naam van de ziekte polio, de productnaam en productiebedrijf van het vaccin, de verschillende graden van risico die in Pakistan worden gehanteerd en informatie over een prominente wetenschapper die werd ontvoerd en teruggevonden in verzoekers regio. Dit is algemene informatie, die verzoeker even goed had kunnen instuderen. Deze kennis had verzoeker volgens verwerende partij moeten hebben indien hij jarenlang poliowerker was geweest, maar nergens uit blijkt waarop verwerende partij zich baseert. Is het werkelijk zo dat alle personen die gedurende enkele jaren poliowerker deze informatie hebben? Het gebrek aan kennis van deze algemene informatie weegt bovendien niet op tegen de informatie die verzoeker vanuit zijn eigen beleving en in eigen woorden heeft kunnen geven."* (eigen onderlijning), dient herhaald dat er van verzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij zich over de voormelde elementen terdege tracht te informeren, daar deze elementen een rechtstreekse impact hebben op de wijze waarop verzoeker zijn eigen (veiligheids)situatie kan beoordelen en kan inschatten of en in welke mate hij al dan niet nood heeft aan (internationale) bescherming. Deze elementen afdoen als louter *"algemene informatie, die verzoeker even goed had kunnen instuderen"*, volstaat geenszins om de relevantie ervan voor de beoordeling van de gegrondheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming te weerleggen en/of te minimaliseren. Dat verzoeker bepaalde vragen zou hebben beantwoord *"vanuit zijn eigen beleving en in zijn eigen woorden"*, doet geen afbreuk aan zijn lacuneuze kennis en gebrekkige verklaringen betreffende de voornoemde elementen.

Voor het overige voert verzoeker inzake de overige hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Mede gelet op het voorgaande, blijft deze motivering dan ook onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.9. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers kennis over polio en zijn werk als poliowerker op verschillende vlakken lacuneus is:

"Verder dient er ook op gewezen dat, hoewel u over een zekere kennis over de materie bleek te beschikken, u deze ook via andere kanalen kan hebben opgedaan en uw kennis ook opmerkelijke lacunes vertoonde, dewelke het door u voorgehouden profiel van jarenlange poliowerker verder ondergraven. Zo bleek u om te beginnen ondanks uw jarenlange werk en uw relatief hoge opleidingsniveau opmerkelijk genoeg de volledige naam van de ziekte poliomyelitis niet te kennen (zie CGVS1, p.13). U wist evenmin wat de productnaam van het door jullie gebruikte vaccin was, noch welk bedrijf het produceert (zie CGVS1, p.12). U bleek opmerkelijk genoeg ook de volledige naam van uw eigen supervisor niet te kennen en was hierover bovendien niet éénduidig. Eerst gaf u aan dat het gewoon A. was (zonder familienaam), nadien dat het mogelijks A.Z. was, maar dat wist u eigenlijk niet zeker (zie CGVS1, p.10: zie CGVS2, p.4). Nog later was u die (mogelijke) familienaam opmerkelijk genoeg alweer vergeten (zie CGVS3, p.5). Daarnaast bleek u niet te weten hoeveel poliocases er in uw regio waren in de periode dat u er werkte. U had het in eerste instantie vaagweg over 'veel gevallen, er zijn daar veel gehandicapten'. Gevraagd hoeveel nieuwe cases er in uw regio waren in die vier jaar dat u er werkte, gaf u aan dat u zelf een drie- tot vijftal nieuwe cases had gerapporteerd (zie CGVS3, p.7), wat evenwel niet te controleren valt en eigenlijk als niet meer dan wat nattevingerwerk overkomt. U bleek namelijk zelfs bij benadering geen idee te hebben van het totale aantal cases in uw regio, nochtans eenvoudig op te zoeken, en meer dan waarschijnlijk ook gecommuniceerd onder de

poliowerkers ter plaatse. **Verder** wist u klaarblijkelijk ook niet dat de verschillende regio's in Pakistan worden onderverdeeld in categorieën van risico (zie CGVS3, p.7), wat eveneens weinig aannemelijk lijkt als u er daadwerkelijk jarenlang actief in zou geweest zijn. Temeer uw regio als een 'Tier 1' regio wordt gecategoriseerd, zoals blijkt uit toegevoegde informatie. U leek zich hier ook even te verspreken, u gaf aan dat u enkel op de hoogte was van Khyber Agency en Kurram Agency, omdat u (enkel) daar geweest zou zijn. Gevraagd of u dan ook in Kurram ging vaccineren, moest u dan weer toegeven dat eigenlijk niet te hebben gedaan (zie CGVS3, p.7). U wist **daarnaast** opmerkelijk genoeg evenmin wie dokter Amjad Taqweem was (zie CGVS2, p. 9). Nochtans zou deze prominente wetenschapper uit Peshawar volgens bijgevoegde informatie in deze betrokken periode, met name in december 2013, ontvoerd zijn en in uw regio teruggevonden."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "Wat betreft de volledige naam van zijn supervisor, is het niet zo dat verzoeker deze niet kende. Hij heeft uitgelegd dat hij niet zeker was en aangegeven wat hij dacht, maar ook uitgelegd dat hij hem altijd bij zijn voornaam "A." noemde.", dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker met zekerheid de volledige naam van zijn supervisor zou kunnen geven.

Waar verzoeker dienaangaande stelt als volgt: "Verwerende partij wijst er vervolgens op dat verzoeker bepaalde informatie niet heeft, zoals het juiste tijdstip van en details over de moord op een collega, het feit dat in het algemeen ook een vrouwelijke poliowerker wordt meegestuurd, het lot van collega-poliowerkers en de huidige stand van zaken van de poliobestrijding, problemen met de uitbetaling van andere poliowerkers, de volledige naam van de ziekte polio, de productnaam en productiebedrijf van het vaccin, de verschillende graden van risico die in Pakistan worden gehanteerd en informatie over een prominente wetenschapper die werd ontvoerd en teruggevonden in verzoekers regio. Dit is algemene informatie, die verzoeker even goed had kunnen instuderen. Deze kennis had verzoeker volgens verwerende partij moeten hebben indien hij jarenlang poliowerker was geweest, maar nergens uit blijkt waarop verwerende partij zich baseert. Is het werkelijk zo dat alle personen die gedurende enkele jaren poliowerker deze informatie hebben? Het gebrek aan kennis van deze algemene informatie weegt bovendien niet op tegen de informatie die verzoeker vanuit zijn eigen beleving en in eigen woorden heeft kunnen geven." (eigen onderlijning), dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat er van verzoeker, die heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van problemen naar aanleiding van zijn beweerdde werkzaamheden poliowerker, wel degelijk kan worden verwacht dat hij zich over de voormelde elementen terdege tracht te informeren, daar deze elementen een rechtstreekse impact hebben op de wijze waarop verzoeker zijn eigen (veiligheids)situatie kan beoordelen en kan inschatten of en in welke mate hij al dan niet nood heeft aan (internationale) bescherming. Dat verzoeker bepaalde vragen zou hebben beantwoord "vanuit zijn eigen beleving en in zijn eigen woorden", doet geen afbreuk aan zijn lacuneuze kennis en gebrekkige verklaringen betreffende de voornoemde elementen.

Voor het overige voert verzoeker inzake de overige hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Mede gelet op het voorgaande, blijft deze motivering dan ook onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.10. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen doorleefde verklaringen aflegt over de wijze waarop hij de lokale bevolking trachtte te overtuigen van het belang van vaccinatie tegen polio in het geval er hiertegen weerstand zou zijn:

"Voorts was u allesbehalve overtuigend in uw uitleg hoe u mensen met bezwaren tegen het toedienen van het vaccin bij hun kinderen overtuigde. U had het enkel over uw 'sympathiek en goed hart', dat u 'veel sympathie hebt voor mensen', verwees naar de materiële zaken die u de mensen daarvoor in de plaats gaf en verder dat u mensen vertelde dat het belangrijk was om de kinderen te beschermen tegen handicaps (zie CGVS3, p.8). In het licht van de algemeen bekende en wijdverspreide bezwaren van mensen, zeker in de tribale gebieden, komt een dergelijke overreding allerminst overtuigend over."

Waar verzoeker dienaangaande als volgt stelt in zijn verzoekschrift: "Ook vindt verwerende partij de uitleg van verzoeker hoe hij mensen overtuigde van het nut van de vaccinaties niet overtuigend. Echter, gezien verzoeker - buiten die ene keer dat hij geslagen werd - nooit noemenswaardige problemen heeft gekend om de mensen te vaccineren, kan zijn uitleg aannemelijk zijn. Uit de landeninformatie hierboven blijkt ook dat lokale mensen werden aangenomen omdat op die manier meer begrip werd getoond.", dient erop gewezen dat van verzoeker, die beweert meerdere jaren als poliowerker actief te zijn geweest in een gebied dat, zoals hij ook in zijn verzoekschrift benadrukt (p. 2-6), vaccinaties tegen polio

allerminst met open armen ontvangt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, weze het eventueel via zijn opleiding als poliowerker of via contacten met collega's, terdege weet op welke wijze hij eventuele tegenstanders van polio vaccinatie zou kunnen overtuigen, *quod non*.

2.3.2.11. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker uiteenlopende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de persoonlijke problemen die hij beweert te hebben ondervonden naar aanleiding van zijn werkzaamheden als poliowerker, terwijl hij zich hoe dan ook aan deze problemen had kunnen onttrekken door te stoppen met zijn werkzaamheden als poliowerker:

"Verder was u evenmin éénduidig in uw verklaringen over **eventuele persoonlijke problemen** die u zou hebben ondervonden tijdens de uitoefening van uw werk. Op de vragenlijst van het CGVS, alsook tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS, had u immers nog uitdrukkelijk laten optekenen 'geen persoonlijke bedreigingen' te hebben gekregen en er 'nooit een persoonlijke aanval' op u gebeurde (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5; zie CGVS1, p.15). Tijdens uw derde onderhoud gaf u dan plots aan dat u ergens in het begin van 2012 één keer geslagen zou zijn in Tirah. U zou zelfs ernstig geslagen zijn en verwond geraakt zijn aan uw borst, uw rug en uw mond. Gevraagd waarom u dat incident nooit eerder had vermeld, gaf u opmerkelijk genoeg aan dat het voor u niet noodzakelijk was, dat u niet wist waarom het u nu voor de geest kwam. U voegde er nog aan toe dat u er nu (pas) naar gevraagd werd, wat evenwel niet overeenkomt met de weergave van uw eerdere interviews, alwaar u het zij het uitdrukkelijk zelf aangaf, zij het ontkende wanneer u er uitdrukkelijk naar gevraagd werd. U werd hier ook op gewezen, maar gaf verkeerdelijk aan dat u eerder enkel naar schietincidenten was gevraagd. **Hoe dan ook**, dat u het incident ook niet aan uw werkgever zou hebben vermeld, doet de geloofwaardigheid ervan nog verder teniet. Bovendien gaf u ook aan dat het incident werd opgelost, dat de khasadars de man hadden opgeroepen, hij zich had verontschuldigd, u uw aanvaller daarop had vergeven en het incident daarmee was afgesloten (zie CGVS3, pp.8-10). Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw relaas finaal teniet. **Wat er ook van uw zij**, zelfs indien nog geloof zou kunnen gehecht worden aan uw beweerde jarenlange activiteiten als poliowerker –*quod non*–, dient opgemerkt dat **u zich makkelijk aan de onveilige situatie voor deze beroepsgroep had kunnen onttrekken**. U liet immers duidelijk verstaan dat u dat werk vooral voor het geld deed, blijkt bijzonder weinig geïnteresseerd in of gepassioneerd door de materie en beschikt over een diploma hoger onderwijs. Hierop gewezen, wees u op uw bescheiden schoolresultaten en de relatief goede verloning voor dit werk (zie CGVS3, p.13), wat evenwel geen verschoning is."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij pas tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de aanval op zijn persoon vermeldde "omdat hij dergelijke reactie zag als inherent aan de problemen die poliowerkers ondervinden en dus algemeen geweten", biedt hij geenszins een afdoende verschoning voor het niet eerder vermelden van deze aanval. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd (gehoor I, p. 15: "Nee, er was geen persoonlijke bedreiging, nooit persoonlijke aanval."), terwijl hij voordien verhaalde over andere aanvallen op poliowerkers. Dat verzoeker de aanval op zijn persoon zou hebben gekaderd binnen de algemene problemen die poliowerkers ondervinden, is dan ook onverzoenbaar met deze verklaringen tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud.

Voorts kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zijn werkzaamheden als poliowerker stopzet indien hij hierdoor dermate wordt bedreigd dat hij heden meent er internationale bescherming voor te behoeven. Verzoeker biedt geen enkele afdoende verklaring voor het verderzetten van zijn werkzaamheden als poliowerker.

Voor het overige voert verzoeker inzake de overige hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Mede gelet op het voorgaande, blijft deze motivering dan ook onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.12. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vertrekdatum uit Pakistan en zijn reisweg naar België:

"Volledigheidshalve dient ook opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw reisweg niet konden overtuigen. **Zo** wist u geen enkele plaats in Pakistan te benoemen, op Quetta na, waar u op uw reis zou zijn gepasseerd. Evenmin bleek u te weten waar u de grens met Iran zou hebben overgestoken (zie CGVS1, pp.8-9). **Ook** van uw doortocht door Iran, dewelke nochtans vijftien dagen zou hebben geduurd, kon u zich geen enkele plaats behalve Teheran herinneren. Opmerkelijk eveneens, zeker voor een Pakistaan die voor het eerst en dagenlang in 'pick-up vans' door Iran zou gereden hebben, dat het u klaarblijkelijk compleet ontgaan was dat men in Iran aan de rechterkant van de weg rijdt (zie CGVS,

p.16). **Daarnaast** kunnen door bovenstaande bemerkingen aangaande uw beperkte kennis van bepaalde gebeurtenissen ook al ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde vertrekdatum."

Het feit dat verzoeker wel wist te vertellen dat hij met een bus vertrok vanuit het kamp Hajji, dat hij langs kleine, alternatieve baantjes op clandestiene wijze door Pakistan reisde, dat hij aangaf "dat ze in Turkije moesten zeggen dat ze 'van Bilal' waren", dat hij verklaarde slecht te zijn behandeld door de Koerdische smokkelaars en dat hij aangaf hoeveel hij voor de reis heeft betaald, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers kennis over zijn reisweg gebrekkig is. Deze in het verzoekschrift aangehaalde elementen betreffen slechts enkele details over een reis die liefst anderhalve maand heeft geduurd. Het op clandestiene wijze reizen over kleine, alternatieve wegen verhindert overigens niet dat over deze reis kennis kan worden opgedaan. Voor het overige voert verzoeker inzake de overige hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Mede gelet op het voorgaande, blijft deze motivering dan ook onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.13. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in de veilige Europese landen waar hij op zijn reis naar België zou zijn gepasseerd. Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.14. Met betrekking tot de (overige) door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De overige documenten die u neerlegde vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart, het aanvraagformulier daarvoor, uw 'domicile certificate' en de smart card zijn slechts een bewijs van uw nationaliteit, identiteit en regio van herkomst, dewelke niet in twijfel worden getrokken. De schoolattesten zijn ook slechts een begin van bewijs van uw opleidingsniveau, hetwelk evenmin ter discussie staat. De artikelen die u neerlegde handelen niet over uzelf, maar over andere zaken met poliowerkers. Dient hieraan toegevoegd dat ook deze het gesolliciteerde karakter van uw verzoek bevestigen. Waar u eerst nog liet verstaan dat u deze bij uw vriend S. had achtergelaten (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u nadien aan dat hij ze voor u zou hebben opgevraagd, maar wist niet waar hij ze had gehaald (zie CGVS1, p.20; zie CGVS2, p.9). Hierop gewezen, kwam u niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS2, p.9). De foto's kunnen evengoed makkelijk in scène gezet zijn, [...]. Ze bewijzen echter geenszins dat u jarenlang actief was als vaccinator. De enveloppen en de badge van uw centrum in België kunnen zonder meer aanvaard worden."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-11) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.15. Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden werkzaamheden als poliowerker. Bijgevolg is de verwijzing naar algemene informatie in verband met poliowerkers in Pakistan *in casu* niet relevant voor de beoordeling van de gegrondheid van verzoekers nood aan internationale bescherming.

2.3.2.16. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.17. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad

meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisereerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de

beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Verder blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er in 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Voorts dient vastgesteld te worden dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army en de Baloch Liberation Front strijden voor meer politieke autonomie. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'lowlevel insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld voornamelijk geconcentreerd is in de stad Quetta en in mindere mate voorkomt in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. In de provincie vonden voorts nog steeds aanslagen plaats waarbij christenen en de sjiitische Hazara-minderheid gevisieerd werden. Niettegenstaande het aantal veiligheidsincidenten in 2017-2018 licht gestegen is, bleef het aantal civiele slachtoffers in de provincie beperkt. Uitzondering hierop betroffen de aanslagen die gepleegd werden in de aanloop van de verkiezingen op 25 juli 2018. De aanslag op 13 juli 2018, dewelke gericht was op een politieke bijeenkomst van de Balochistan Awami Party, was de dodelijkste aanslag in jaren in Pakistan.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. Zowel gedurende het gehele jaar 2017, als in de eerste helft van 2018 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio kan dan ook bestempeld worden als de meest stabiele in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans- Indiase grens intensifieerde echter wel. Er vonden in de loop van 2017 en in de eerste helft van 2018 meerdere schendingen van het staakt-het-vuren plaats. Hierbij vielen ook burgerslachtoffers te betreuren. Niettegenstaande Pakistan en India eind mei 2018 een staakt-het-vuren afkondigden vonden er nog steeds grensoverschrijdende aanvallen plaats. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) blijkt dat u een gezonde jonge man bent, met een relatief hoog opleidingsniveau en die behalve Pashtou ook Urdu en wat Engels kan. Bovendien heeft het CGVS gezien bovenstaande vaststellingen mbt de ongeloofwaardigheid van uw jarenlange werk als poliowerker het gerede vermoeden dat u bepaalde werkervaring gedurende die jaren verzwijgt. Verder bleek u over voldoende financiële middelen te beschikken om uw reis te bekostigen en had u twee broers die werkzaam waren in het buitenland. Dat er intussen één van hen overleden is en de andere teruggekeerd is naar Pakistan maar zich van de familie weinig aantrekt is een blote bewering die u niet staakt. Voorts dient eveneens opgemerkt dat het CGVS eveneens het gerede vermoeden heeft dat u een sterkere band heeft met de stad Peshawar dan u laat uitschijnen. Zo leek u zich te verspreken, wanneer u aangaf dat "jullie verhuisd waren naar Peshawar", wat u meteen corrigeerde naar Khyber Agency. Dat jullie in de lokale taal 'Peshawar' gebruiken om de regio Tirah of Khyber Agency aan te duiden komt op zich al weinig aannemelijk over (zie CGVS2, p.7). Waarom u dan zelf steeds eerder wel van Tirah of Khyber Agency sprak, is bovendien een raadsel. Daarnaast werd u er tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS op gewezen dat u heel wat Facebook vrienden bleek te hebben aan de universiteit van Peshawar. Uw uitleg, dat het niet allemaal uw vrienden zijn en u iedereen toevoegt die in uw contacten komt, overtuigt uiteraard niet. Niet alleen is het opmerkelijk dat u nadien uw pagina met vrienden afschermd, u blijkt ook geregeld reacties te krijgen van Facebookvrienden uit Peshawar op uw posts.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "Verwerende partij heeft verzoeker ook onvoldoende gepeild naar de mogelijkheden van verzoeker om zich in een andere grote stad in Pakistan te gaan vestigen.", dient vastgesteld dat verzoeker op het einde van zijn derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk werd gevraagd of hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen (notities van het persoonlijk onderhoud 20 juni 2019, p. 13). Bovendien heeft verzoeker alle mogelijkheden om zijn grieven tegen de toepassing van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofdte uiten te zetten in zijn verzoekschrift. Zoals hierna blijkt, slaagt verzoeker er echter niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Ten eerste duidt verwerende partij niet concreet aan waar verzoeker zich zou kunnen vestigen. Verwerende partij vermeldt alle andere provincies in Pakistan en alle grote steden.”*, dient erop gewezen dat de bewijslast in hoofde van de asielinstanties ingeval van toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet niet zo ver gaat dat in hoofde van verzoeker één specifieke, concrete plaats als vestigingsalternatief dient te worden aangeduid. Het betreft immers slechts een vestigingsalternatief en houdt dus geenszins een verplichting in voor verzoeker om zich alhier te vestigen. Daar waar enerzijds wordt vastgesteld dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, (sinds 2018) het Khyber tribal district in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, problematisch kan zijn, volstaat het dat anderzijds wordt vastgesteld dat verzoeker in Pakistan evenwel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt buiten zijn regio van herkomst. Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan buiten verzoekers regio van herkomst stelt de Raad vast dat verzoeker hieromtrent geen stukken bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hier alsnog sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet of van een situatie die anderszins als onveilig dient te worden beschouwd in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De bijgevoegde internetartikelen (verzoekschrift, stukken 2-8) hebben enkel betrekking op de situatie van poliowerkers in Pakistan en zijn, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde werkzaamheden als poliowerker in Pakistan (zie *supra*), irrelevant en tonen hoe dan ook geen onveilige situatie aan zoals bedoeld in de voormelde artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de bijgebrachte rapporten (verzoekschrift, stukken 9-11), waaruit evenmin dergelijke onveilige situatie blijkt. Aldus brengt verzoeker geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) betreffende de veiligheidssituatie in Pakistan buiten verzoekers regio van herkomst onjuist of achterhaald zou zijn.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, waarbij rekening dient te worden gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, wijst verzoeker erop dat hij geen netwerk heeft in de Pakistaanse steden buiten zijn regio van herkomst. De Raad stelt echter vast dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') niet blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Pakistan enkel redelijk kan worden geacht indien de betrokken verzoeker om internationale bescherming er over een netwerk beschikt. Dienaangaande is het relevant erop te wijzen dat verzoeker klaarblijkelijk voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar België te reizen en zich hier in een voor hem vreemde gemeenschap te vestigen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in staat is om in Pakistan buiten zijn regio van herkomst een leven op te bouwen. Bovendien is er wel degelijk een vermoeden dat verzoeker een sterkere band heeft met de stad Peshawar dan hij laat uitschijnen. Zo stelt hij op onaannemelijke wijze als volgt tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Dan heb ik u vorige keer al verteld dat we verhuisd zijn naar Peshawar, nee KA. KA is nabij Peshawar. In lokale taal, als iemand naar Tirah komt, gebruikt men de naam KA niet, maar Peshawar, het betekent niet letterlijk dat we naar Peshawar gingen.”* (gehoorverslag CGVS 16 augustus 2018 (hierna: gehoor II), p. 7). Indien Khyber Agency in de lokale taal werkelijk met de naam “Peshawar” zou worden aangeduid, een blote bewering van verzoeker die er duidelijk op gericht was zijn verspreking te vergoelijken, is het geheel onaannemelijk dat verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte en/of nooit eerder de naam “Peshawar” gebruikte om zijn regio van herkomst aan te duiden. Dit klemt des te meer daar verzoeker heel wat Facebookvrienden uit de stad Peshawar heeft (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Dat het niet allemaal echte vrienden zijn en dat verzoeker iedereen toevoegt die in zijn contacten voorkomt (gehoor I, p. 20), doet geen afbreuk aan het feit dat sommigen van deze Facebookvrienden wel degelijk echte vrienden zijn, hetgeen ook blijkt uit de reacties die deze vrienden op verzoekers Facebookprofiel plaatsen. Hoe dan ook, zoals hiervoor reeds gesteld blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat het ter beschikking hebben van een netwerk een *conditio sine qua non* zou zijn teneinde de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker te kunnen vaststellen.

Voorts blijkt verzoeker een gezonde jongeman te zijn, die Pashtou, Urdu en Engels beheerst (gehoor I, p. 6). Verzoeker blijkt tevens zijn middelbare diploma te hebben gehaald en hogere studies te hebben aangevat (gehoor I, p. 6 en administratief dossier, stuk 34, “verklaring DVZ”, verklaring 11). Dat zijn familie niet hoogopgeleid zou zijn, zoals hij opmerkt in zijn verzoekschrift, doet aan zijn eigen opleidingsgraad geen enkele afbreuk. Tevens kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij over voldoende financiële middelen beschikt. Hij betaalde immers 4.500.000 roepies voor zijn reis, waarbij hij kon rekenen op de hulp van een vriend (administratief dossier, stuk 34, “verklaring DVZ”, verklaring 30). Gelet op het feit dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan zijn voorgehouden werkzaamheden als

poliowerker geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*), ontstaat bovendien het vermoeden dat verzoeker anderszins werkervaring opdeed in Pakistan. Dienaangaande dient er immers aan herinnerd dat teneinde de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker *in concreto* te kunnen bepalen, verzoeker aan de asielinstanties de nodige feiten en alle relevante elementen dient aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist immers van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, blijft de bewijslast wat betreft de persoonlijke levensomstandigheden conform voormelde medewerkingsplicht bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rusten.

Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar een regio in Pakistan buiten zijn regio van herkomst zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM.

Als dusdanig slaagt verzoeker er geenszins in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 28 november 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dat de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa sedert operatie Zarb e-Azb hoe dan ook opmerkelijk is verbeterd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER